

Ankaradan İstanbulla

— bymanca · 02 Ağustos 2013

Buz kesmiş vedalar şehrinin
Denizi kuruyan bir kente yalnızlığıdır bu...

Gerçekte var olan bizdik
Balıkların gözyaşı kadar tuzlu
Tuz kadar kavurucuyduk
Mesela;
Yaralarımıza basıldığı gibi büyüttük
Kocaman yaraların kanamalarına şahit olduk
Yüreğimizin yandığı ateşтик birbirimize
Yüzümüzün güldüğü kadar mutlu
Gökyüzü gibi maviydik fırtına öncesi
Martılar kadar aç
Yürüdüğümüz yol kadar bizdik

Sen kadar kaldım sonra
Sen kadar küçük
Sen kadar ıslak
Sen kadar işte...

Şimdi bir yüreğin nezaretindeyim
Büyümeye başlayalı epey oldu
İstiklal gibi kalabalık değil artık acılarım
Mutluluğum terkedilmiş bir kasabayı anlatmıyor masalarda

Biraz umursamazım
Biraz dengesiz
Biraz sevecen
Biraz işte...

Düşüyorum bazen
Dizlerim kanıyor
Ağlıyorum
Ağladığımdan çok, gülüyorum hayata
Güldüğümde daha fazla gözlerim parlıyor

Hem ağrılarında geçiyor
İyileşiyorum zamanla
Eskisi gibi sızlamıyor burnumun direği
Yanık aşk korkuları, gecenin bir vaktiyle sarmaş dolaş değil artık
Saat tıkırtıları beynimi kemirmiyor
Ve akrep sokmuyor beni gözlerimden

Bazen aklıma geliyorsun
Bazen uykularıma
Bazen kâbuslarıma
Bazen işte...

Yolum bir aşka çıkıyor en güzel masalında Anka/ra/'nın
En güzel yerinde, en güzel yüreğinde

Hayır!
Dokunma...
Merhemli yaralarım

Ben mi?
Kendi yüreğimin masalını yazıyorum
Hâlâ bir masalın Anka/ra/'sıyım
Sen şimdi hangi masalın İstanbul'usun?